

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,
cod poștal 014606, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-711-942-8

Tehnoredactor: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Bogdan-Cristian Olaru

SFera

E I K O N

București, 2018

Cuprins

I.....	5
II.....	12
III.....	18
IV.....	28
V.....	35
VI.....	43
VII.....	51
VIII.....	64
IX.....	76
X.....	89

I

Eșapte dimineața. Ceasul urmează să sune – sfredel găurind timpanele – în treizeci de minute. Mai am destul timp pentru a mă confrunta încă o dată cu toate care mă macină – clipa aia când natural nu gândești nimic, drept urmare îți împingi în minte toate momentele și faptele de care nu îți mai doreai să știi. E o neliniște care se stabilește în jurul patului meu, și aproape că-mi lipsește reflexul de a respira.

De afară vine un miros puternic de umezeală. Nu e un miros plăcut, pentru că pământul de sub geamul meu are „darul” de a închide orizontul. Îmi amintesc că azi-noapte mă rugam să adorm, la auzirea furtunii, doar ca să-i evit gălăgia inutilă. Suna exact ca revolta unor ego-centriști, atrăgând privirile necesare vieții lor. Ploaia se hrănea din dorința de a urla mai tare - o portavoce de circ, având ca slogan ură. Bănuiesc că ăsta este combustibilul.

Bun. Mă așez înapoi în pat. Încă mai am timp până la prima cafea și prima țigară, cu toate că mă abțin cu greu să nu îmi acopăr respirația greoaie cu un iz de nicotină. Mă uit pe tavan...

„Îndur imagini care mă scufundă și mă îneacă și-mi apasă pieptul cu picioarele. Îmi crapă sternul, plămânii îmi pocnesc și coastele parcă sunt rămurele. Sub presiunea asta, am ajuns deja praf pe fundul mării. Din păcate, particulele trupului meu se reconectează. Singur mă readuc la viață, doar ca să redescopăr piciorul apăsându-mă cu greutatea unei alte zile. Și asta mereu, mereu... mereu.”

Respect pentru oameni și cărți

După o tuse cu expectorații și un scuipat de la fereastră, pornesc spre celălalt colț al camerei, rămas în umbră până acum. Acolo am o măsuță din lemn, sub care e înghesuit un scaun mic, incomod și metalic. Dacă mă gândesc mai bine, imaginea asta e metafora existenței mele. Pe măsuță am o lampă, pe care o aprind, și lumea, în sfârșit, are și lumină. Din colțul ăla realizez cât de puține lucruri cuprinde lumea mea. Nicio dimineață nu a mai fost, până acum, atât de clară pentru mine, și cu toate astea, mă simt din ce în ce mai opac, mai tulbure – ținând cont că sunt trei sferturi apă. Văd un pat nefăcut, cu lenjeria transformată într-un material negru șters, și nu alb murdar. Văd o chiuvetă, o oglindă în care încap cu totul, un aragaz, văd niște cărți. Un covor lăptos, plin de resturi, șosete pe lângă pat și un scaun pe care am haine, dulapul fiind suficient pentru a cuprinde restul lucrurilor care mă definesc ca om.

Purtând o păclă în spatele ei și un univers infinit, fereastra îmi dă lecții de viață. Cu un rest de cafea găsit prin casă și o țigară smulsă din pachet, brusc dar iubitor, mă îndrept spre golul din perete – gaura din perete, dacă vrei – și încep a recunoaște lumea: sunt picioare care calcă iarba, sunt brutării deschise, bodegi măturate, case de pariuri, în care să te îngropi.

Pentru că tot am ajuns aici, am auzit zilele astea că singura afacere care merge cu adevărat este cea de pompe funebre - dovada eliberării din frâiele vieții, într-un spațiu de obicei claustrofobic.

La polul opus, văd copii cu ghiozdanele în spate, pregătiți de viață - speranța într-un stadiu crud. Singura dovadă că încă ne naștem ca niște indivizi unici, nu doar derivăm din minți putrezite, aflate în corpuri dirijate de instinct. Copiii se duc la școli, învață să scrie, să citească, pentru ca ulterior să creeze.

Sper doar ca majoritatea să nu nimerească în mâinile unor dascăli care și-au uitat scopul sau care-l ignoră voit, mânați de plictis și de greutate fără de învățătură.

Copiii învață biologia, chimia, fizica, matematica, pe scurt: universul. Așa se descoperă pe ei, dar în același timp descoperă și ce înseamnă mare sau mic, ce înseamnă sus, jos, ce înseamnă tare, moale – e o pregătire pentru al vieții bun sau rău. Li se predau și sociologia, psihologia, materii care-i învață sursa binelui, iar ei singuri descoperă dacă să o caute sau, după caz, să o evite. Materiile din urmă le învățăm în ultimii ani de școală pentru că abia atunci individul poate face o alegere conștientă a cursului vieții.

Țigara m-a fript și pe buze și la degete. Scrumul mi se oprește din cădere între degetele de la picioare și mă arde din nou - Nici măcar o singură grimasă. Oglinda a înghețat la vederea lipsei de trăire. Zațul îmi alunecă din gură, prin colțul ei. Bluza-mi golește bucata de piept pe care urma să-mi cadă reziduul. Până si pantalonii mă părăsesc. Gol și îmbibat de vicii, mă scurg și eu pe podea. Cu o spastică mișcare a mâinii, dau la o parte covorul doar ca să mai observ încă o dată singura parte rămasă curată sau, mai bine zis, neatinsă din anexa mea uitată de exterior.

Sub covorul meu e o altă lume. O lume mai bună.

Temător, cobor scările. Momentul pregătirii mele pentru a pași în lume a fost crunt, stângaci, fără urmă de umanitate. Cu coarneau am săpat prin grămada de textile, cu copitele am sortat necesarul, aruncând dispensabilul în părți, cu ajutorul cozii. Ca o rămă m-am târât în haine și m-am avântat, în galop, spre afară. Am pornit sub cerul deschis tot cu hainele de ieri. Sper ca infinitul, ce mi se întinde deasupra capului,

să-mi permită nesimțirea de a-l înfrunta de sub aceleași cârpe. După mine, nici n-ar trebui să-i pese. Ochii mi se ascundeau sub o pereche de ochelari. Fugeau de alți ochi și își plângeau, în roșu, singurătatea.

Agitat și ajuns la o trecere de pietoni, îmi aprind o țigară. Filtrul maro mi se lipește de buze și-mi rupe pielea de pe amândouă în încercarea mea de a-mi descleșta maxilarul. Picură din mine pe blugi, pe teniși și, nu în ultimul rând, pe trotuar.

Am plecat în cercetarea personalităților din stații de autobuz și de tramvai. Vreau să știu cum pot duce vieți liniștite, vreau să văd ce-i pune în mișcare și ce le permite să își mențină pașii drepecți – caricatura demnității.

Mulți scuipă sau sunt deranjați de cerșetori. Cerșetorii, dacă nu-i cunoști, sunt niște ființe extrem de profitoare. Nevoia lor e doar una închipuită. Chiar și cei incapabili de mișcare umplu spațiul într-un mod grandios, cerându-și libertatea în locurile cele mai profitabile ale străzii. Tu, omul încă în picioare și dorindu-te demn, nu ai pe unde să calci, fără să le intri în spațiul propriu, fapt care îi deranjează... dezgustă.

Majoritatea orașenilor se uită când în pământ, când pe stradă, în așteptarea transportului în comun. Nimic interesant aici, cu toate că lumea individului care-și așteaptă locul din tramvai e una plină de încruntări și trăiri interioare. Unii indivizi își prezintă dragostea de artă în public, și se bucură, cu diferite expresii ale feței, de fiecare rând pe care-l citeșc. Se pare că în gălăgie își limpezesc mintea și se avântă în lumi imaginare. E un miracol cum de nimic nu îi distrage. Alții fumează, ca și mine,...

Un pachet de țigări...

Stăm întinși pe fum. Ne ard tălpile.

Ușcați, relaxăm. Prin păr ne iese boala, și ochii surprind totul.

Nu știu despre ceilalți, dar gura îmi e astupată. Și strig, strig. Strig! ... nu mai strig. Gura-mi este astupată...

La revedere boală, la revedere picioare și gât.

Ne vedem călcați în picioare sau rostogoale, în vânt.

...și își varsă mânia așteptării pe țigările aruncate în scârbă, chiar lângă pantof, strivindu-le apoi și târșându-le de trotuar până se descompun în bucăți tocmai bune pentru păsările de oraș și cuiburile lor. Micile zburătoare ne fac nouă viața mai frumoasă. Păsările îndură frigul, renunță din ce în ce mai des la zbor și mănâncă resturi picate din guri bolnave de tuberculoză sau hepatită în plină ascensiune – bolnavul 0; boala 1. Au noroc atunci când cineva scuipă o gumă de mestecat. Păsările se zbat pentru resturile noastre și dansează grațios pe la balcoane, afișând culori din ce în ce mai șterse. Parcă totul își pierde culoarea.

Fețe desenate

În alb și negru plouă peste suflete și n-avem culoarea care să se scurgă în canale. Dansează sub întunericul străzii și mușcă-ti buzele, copilă rătăcită, poate o să iasă roșul din nou!

Mințile luminate s-au decolorat și gândesc fără rime, drept, aproape prost... Ne minte apusul. Se confundă când cu răsăritul, când cu luna, când cu un luceafăr imaginat, aproape apocaliptic. Marea neagră, cerul negru, suflet negru, chipul întunecat, orizontul, ca un perete, ne oprește din zbor. Desenează

cu pixul negru pe foaia albă – singurul lucru concret.

Ochii albi...curge sânge din genunchi...tot negru. Mai mușcă-ți buzele, copilă, nu te opri acum...Crezi că-i prea târziu?... Crezi?

Încă mai crezi?!

Cu multă atenție privesc cum puhoiul de oameni umple autobuzul. Le privesc burțile strivite de uși. Toți sunt nervoși. Nevoia și scârba lor de a împărți un spațiu îmi rulează pe pupilă ca un nou episod de ură. Cel puțin asta citesc pe fețele lor.

Știu sentimentul...

Îl regăsim în fiecare om înconjurat, în fiecare copil tras de fălci sau în fiecare bătrân nevoit să asculte de cineva mai tânăr. Eu sunt mulțumit de situație: e o ultimă dovadă a simțului de teritoriu, simț animalic, pierdut odată cu inventarea spațiului virtual. Printre munții de 1 și 0 avem un loc infinit peste care să ne așternem nimicurile. Pixurile au rămas uitate în cutiuțele de carton, colile de hârtie zac prăfuite pe mese sau în rafturi. Multe dintre ele ajung avioane în imaginația copiilor care mai vin în vizită de la vecini. Cu altele se aprind focuri sau sunt scuipate, bucată cu bucată, prin paie colorate, spre amuzamentul deținătorului de tehnologie.

Milă pentru mințile lăsate să se scurgă printre circuite.

Vise umede – sau – Circuit închis

Împinge-mă pe valuri, cu barcă din spumă. Vreau să aflu cât de tare mă pot sparge de stânci. Vreau să curg înapoi în mare și să hrănesc vise de pești răpitori. Să am vârtej în păr și curenți în gânduri...Mă evapor și fulger și vă curg pe trotuare.

Vă ud din cap până-n picioare.

Uscați-vă de mine și dați-mi voie să curg din nou pe stânci...

Cu pași grăbiți am început să evit oamenii de pe trotuare. Am traversat străzi prin locuri nepermise și am fumat cu un debit îngrijorător. Gâtul mă ustură și plămâni mi-au devenit mai grei, dar nu mă deranjează, ba chiar îmi place pulsul ridicat ce îmi dilată, vizibil, venele. Ușor amețit mi-am găsit liniștea într-un parc, pe lângă Universitate. E un loc de relaxare ascuns, întunecat. Un loc tocmai bun pentru somnul de prânz al cerșetorilor și pentru florăresele care își prezintă damele de companie - o altă ramură a afacerii, dacă vrei.

Muzica lor sunt porumbeii și claxoanele agitate. Din cauza zgomotului, unii dintre murdarii clandestini migrează spre alte parcuri, bolborosind trist prin gura ce emană miros de prenadez.

Mă durea până și pe mine târșăitul bocancilor aflați în retragere. În schimb, agitația le hrănește pe matroanele îmbrăcate în fuste verzi, cu roșu. Cozile împletite le zburdă vesel și îmbâcsit în fuga printre posibilia clienți. Ajută la menținerea stării de agitație, urlând sau înjurând de morți.

Până și florile își pierd din miros și se auto-distruge în mediul prezentat. Singurii care le mai udă sunt câinii lipsiți total de păr și cu minimum un ochi albastru și străveziu.

O haită de mutanți raspândea boala peste verdele și peste maroul planetei.

„*Se aude un ticăit de ceas. E un ceas de mână. Ticăie mic, Sneinsemnat, parcă departe. Ridic privirea din cearșaf și pe lângă patul meu se târăsc limbile ceasului. E o luptă. Ies printre crăpăturile din podea minute și secunde și ani întregi! Toate componentele ceasului sunt acolo, inclusiv curelele care își azvârlă pieile, spre a rămâne în rând cu strălucitoarele surori.*

Împreună, îmi curăță podeaua și îmi dezvăluie pământ infertil. Pământ peste care încep să calc. Totul începe să-mi crape sub picioare și mă adâncesc într-un fel de mocirlă.

Acolo e viață – o simt, o calc, o curm.

Mersul prin noroi îmi rupe genunchii și mi-i desprinde de restul corpului. Fără cartilagii, am ajuns un os pe fundul negreii vâscoase. Măduva îmi e suptă de familii văduve, lăsate astfel de mersul meu greoi. În sfârșit, pot hrăni și eu la rândul meu. Pe măsură ce sunt golit, vulgar și cu sălbăticie, mă umplu de fericire. Sentimentul ăsta mă scoate, întreg, pe o pajiște, parcă în cealaltă parte a lumii. E o atmosferă liniștită. Aștept pe cineva. Sunt la un picnic, dar nimeni nu-mi ocupă cealaltă jumătate de pătură. Parcă toți știu că întotdeauna locul pe care îl las liber e probat și nesatisfăcător.

Furnicile mă cară înapoi spre negru și, în marșul lor, îmi dislocă toate membrele. Din nou neajutorat, mă rostogolesc în gol și simt miros de brânză veche și de pește.”

Am deschis ochii și m-am găsit, prăbușit, lângă o pubelă, și ea tot prăbușită. În fuga mea de parcurile putrede, trupul

a renunțat să mai caute frumosul și a decis că-și vrea odihna sub cerul liber. Mă rog, nu e liber atâta timp cât o pâclă îl strivește de asfalt.

Cu venele umflate și grele, cu tenul puțin ars, înroșit, și cu hainele decolorate, am pornit din nou spre lume. Am ieșit dintre blocuri, sprijinindu-mă de ele cu mâinile mele uscate, ca să îmi asigur evadarea. Mă scutur de praf, îmi pun din nou ochelarii, și trupul îmi pășește prin necunoscut.

Dincolo de cotloanele înguste m-au izbit străzile aglomerate. Era o zarvă de nedescris. Necuvântătoarele reușeau să umple cu mai mult zgomot golul de deasupra și dimprejurul lor. Claxoanele îmi zgâriau timpanele și mulțimea îmi viola privirea. Oamenii îmi intrau până în spatele ochilor. Îmi înotau printre nervi, legând țesuturi ce mă făceau să miros albastrul sau să gust răul. Scuturând din cap, îmi fac curaj să pășesc mai departe printre ei.

Privesc numai spre zare sau spre spații deschise, în care nu pot distinge indivizi. În schimb, văd forme de viață animală. Mă bucură naturalul și inocentul din ochii lor. Mă dor toate zgărzile de la găturile blănoase, și acum înțeleg de ce câinii aleargă pisici, invidia împingându-i spre crimă, dar nu înțeleg de ce nu își mușcă stăpânii. Se pare că e un acord. Un pact: oamenii îi hrănesc, deci le fură dreptul la independență, la sălbăticie, la libertate, iar ei se opresc la majoritatea copacilor, marcând un teritoriu pe care puțini dintre ei îl mai vizitează și a doua oară. Nevoia de teritoriu e încă activă, dar e doar o prefăcătorie, o fațadă. Oamenii sunt fericiți.

Trotuarul pe care merg acum e plin de bătrâni care vând piatră ponce și alifie chinezească. Bănuții ăia rotunzi, metalici, se strâmbă sub razele soarelui – căldură din cer și din asfalt. Câteva terase aglomerate ne prezintă nouă, trecătorilor fără poftă de socializare sau bere, exemplare de oameni care

mai de care mai gălăgioase sau mai kitsch-oase. Lanțurile lor ne orbesc, spre a nu vedea adevăratul om ascuns sub luciul. Minciunile prezentate de mâinile lor agitate mă fac să mă bucur că îi observ de la distanță. E o depărtare cu care m-am obișnuit, ba chiar o prefer.

La semafor, zeci de parbrize lucesc în verde, galben și roșu, iar în caz că luciul se pierde, avem sticle cu apă și șampon, găurite în capace, care tânjesc după mizerie. Ele sunt mânuite de santinele cu părul gras și blugii rupți, dar cu mâini agile și venoase. Stratouri de sticlă se desprind în calea curățătoarelor de parbriz. Pietonii calcă în cioburi și își târâsc seva, marcând traseul și punctele de staționare cu dăre vâscoase sau, din contră, mult prea diluate pentru a-i ține în viață. Cei din urmă se vor smuci până pe trotuare și acolo vor îngheța, goliți de plasmă.

Cerul și pământul

Ca o mărgea, tu, omule, te desprinzi din soare. Ești o bilă de foc, cu coadă sângerie. Eviți găurile negre și rupturile în spațiu și timp. Te aciuezi în jurul unor planete goale, doar pentru a mai sorbi din vid ultimele raze de lumină.

În drumul tău, omule, te deviază ploile de meteoriți, comete de kilometri întregi. Îți stingi lumina, spre a rămâne invizibil. Prin întuneric îți continui drumul, speriat și parcă doar pâlپând... fără vlagă. Deja negura te face mai greu, inutil. Întregul îți e prea mult. Intrat în atmosfere în care poți din nou să arzi, te cojești, încetul cu încetul, lăsând să cadă, la întâmplare, bucăți din tine.

Văzându-ți sfârșitul, te lepezi total de lumină, urmând să cazi tot în întuneric. Bucată lașă de stancă ce ești!

Ai ajuns printre copaci, sub aripile de lemn ale pădurii.

Din bila de foc ce ai fost, ai rămas doar un bolovan crăpat, dar din tine iese o mână și, pe urmă, o alta. Degetele încă îți frig și nici nu știi ce-ți ascunde craniul. Încă e lavă sub învelișul tău de piele. Dar, la prima gură de apă, te stingi și tot ce a însemnat trecut îți va aduce moarte.

Nu te mai poți întoarce, bilă de noroi ce ai rămas. Înfruntă bocancii și minele ascunse sub tine, și orice ai face, să știi că în fața încercării tale de a redeveni o stâncă, întotdeauna va sta furtuna...

Atacat de propria minte, am început să îmi port pașii pe la umbră, unde mă sprijin pe lanțurile de magazine aflate la baza zgârie-norilor. Le calc toate pragurile cimentate și le deschid toate ușile care se activează pe senzor, în timp ce puținele magazine rămase cu uși normale îmi continuă mersul. Mi-l fluidizează, mă ajută să-mi susțin capul pe geamurile lor, acum pline de grăsime – încă un teritoriu marcat fără voie. Asupra dovezilor care atestau cotropirea mea vor acționa din nou curățătoarele de geamuri, de data asta mânuite de unghii false.

Ajuns la colț de bloc, dau de o ușă deschisă, care m-a invitat înăuntru. Dintre toate lucrurile aflate în rafturi, instinctiv mi-am cumpărat țigări. Buzunarele îmi deveneau tot mai grele, moartea rulată în hârtie mă împingea în genunchi. Doar aprinzând țigară de la țigară puteam din nou să îmi ușurez marșul.

„Cu câte o țigară în fiecare mână mi-am regăsit echilibrul. Fumul mă purta spre locuri libere de monoxid de carbon. În zborul meu lin și negru am realizat că în urma mea rămân dăre de boală. Căinii tușesc, fluturii tușesc, femeile tușesc, porumbelii tușesc. Bărbații au coborât în mersul piticului și unii chiar mă depășesc pe dedesubt.